

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 129

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 12/11/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời xem đoạn thứ 61 của Cảm Ứng Thiên:

Xạ phi trục tẩu, phát trập kinh thê. Điền huyết phúc sào, thương thai phá noãn.

射飛逐走。發蟄驚棲。填穴覆巢。傷胎破卵。

Bắn chim săn thú, đào trùng đuổi chim. Lấp hang lật tổ, hại thai phá trứng.

Đây là đoạn thứ tư nói về điều ác của sát sanh trong phần ác báo. “Phi” là chim bay, “tẩu” là thú chạy, “trập” tức là động vật nhỏ đang ẩn nấp, “thê” là nghỉ ngơi, như chim đậu trên cành cây nghỉ ngơi, loài thú nghỉ ngơi ở trong hang. “*Thương thai phá noãn*”, “thai” là chỉ các loài thú, “noãn” là chỉ các loài chim. Thời xưa là sống đời sống du mục nên việc sát sanh cũng là bất đắc dĩ. Thế nên ở Trung Quốc, cổ thánh tiên vương khi đi săn bắt thì thường “lưới mở ba mặt”, đây là nhân từ, tuyệt đối không phải giăng ra một lưới mà bắt sạch cầm thú, vì cái tâm đó, hành vi đó quá tàn nhẫn, cho nên lưới mở ba mặt. Con người nhất định phải có tâm từ bi, tuyệt đối đừng sát hại bất kỳ động vật nào. Chúng ta tự đặt mình vào hoàn cảnh ấy mà nghĩ xem, khi người khác làm tổn hại chúng ta, trong tâm chúng ta cảm nhận thế nào? Người khác giết hại người thân của chúng ta, thậm chí là giết hại chính chúng ta, nhất định là ôm thù sâu hận lớn, tâm báo thù vĩnh viễn không tiêu mất.

Người học Phật đều biết, con người chết đi không phải là hết, nếu như chết đi là hết, vậy chuyện này dễ dàng rồi. Người hiện nay mê tín khoa học, nói người có tôn giáo tín ngưỡng là mê tín, lời này thật ra là vô đoán. Chúng ta bình lặng mà tư duy thì thấy lời nói này không thông, Phật nói với chúng ta là chân lý: “hết thấy pháp từ tâm tướng sanh”. Trong tâm bạn nghĩ thần thì có thần xuất hiện, trong tâm bạn nghĩ ma thì có ma xuất hiện, hết thấy pháp từ tâm tướng sanh! Trong tâm có rất nhiều ý niệm mà chính chúng ta không thể phát giác. Ý niệm vi tế từ đâu mà có? Từ vô lượng kiếp tích lũy mà có. Phật đã nói rõ với chúng ta, a-

lại-da thức giống như một cái kho vậy, ý niệm của bạn từ vô lượng đến nay thấy đều trồng xuống hạt giống ở bên trong, hạt giống gặp duyên thì khởi hiện hành, vô cùng vi tế. Thập pháp giới từ đâu mà có? Từ tâm tướng sanh. Nếu nói tôi không nghĩ, có sự thật này không? Cứ cho là như vậy đi, tôi không nghĩ là tôi hiện tại không nghĩ, tôi đời này không nghĩ, vậy đời trước có nghĩ hay không? Cho nên người hiện nay mê tín khoa học, không tin vào báo ứng của thiên địa quỷ thần.

Nhưng trên thực tế ở phương Tây những chuyện báo ứng của quỷ thần, chúng ta thường nghe nói, thường xem thấy ở trên tin tức báo chí. Họ nói chuyện này khoa học không thể lý giải, chuyện khoa học không thể lý giải rất nhiều. Điều này nói rõ khoa học chẳng phải là vạn năng, khoa học vẫn chưa đạt đến cảnh giới viên mãn, ngày nay vẫn đang tìm tòi, vẫn đang suy đoán. Lĩnh vực tri thức không có biên giới, còn thành tựu của khoa học ngày nay thì có giới hạn. Không chỉ Phật pháp mà các nhà tôn giáo khác đều có đủ trí tuệ chân thật, rất nhiều nhà tôn giáo cũng có công phu định lực tương đối sâu. Mặc dù họ không giống như Thiền tông ngồi quay mặt vào vách, nhưng tâm địa họ thanh tịnh, thanh tâm quả dục, đối với danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần của thế gian xem thấy vô cùng mỏng nhạt, người như vậy có công phu định lực. Định là tâm thanh tịnh, tâm thanh tịnh thì có thể đột phá chướng ngại của thời gian và không gian, trong lục đạo họ có thể nhìn thấy cõi trời, họ có thể nhìn thấy cõi quỷ, họ có thể nhìn thấy cõi địa ngục. Đây là gì? Là đã đột phá các tầng thời gian và không gian. Công phu càng sâu thì mức độ đột phá càng lớn, càng sâu càng rộng, sâu rộng vô biên. Sự thù thắng của Phật pháp, công phu định lực của Phật đã đạt tới chỗ cứu cánh, đột phá hết các tầng không gian và thời gian rồi.

Phật nói với chúng ta, công phu như vậy, kiến giải trí tuệ như vậy không phải chỉ mỗi mình ngài có, ngài không thể nào độc chiếm, ngài nói: “Hết thấy chúng sanh đều có trí tuệ đức tướng của Như Lai”, Phật pháp là bình đẳng. Vấn đề là tâm của bạn hiện nay là loạn, chỉ cần bạn có thể khôi phục lại sự an tịnh, thanh tịnh đến cực điểm giống như Phật thì bạn sẽ hiểu được chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Cho nên Phật Bồ-tát nói với chúng ta, đều là bảo chúng ta đi chứng minh, chứng thực. Chúng ta có thể chứng thực lời ngài nói không phải là giả. Làm thế nào chứng thực? “Diệt trừ tham sân si, siêng tu giới định tuệ” thì bạn liền hiểu được chân tướng sự thật, hiểu được nhân quả báo ứng trong lục đạo, oan oan tương báo không bao giờ dứt. Con người không những không thể sát hại chúng sanh, trong giới kinh thường bảo chúng ta rằng phiền não chúng sanh cũng không

thể được, dù vô ý cũng không thể được, hướng hồ là cố ý? Khởi tâm động niệm đều có báo ứng, thiện nhân thiện quả, ác nhân ác báo, sau khi rõ ràng đạo lý này thì rất tự nhiên sẽ đoạn ác tu thiện.

Đời người ở thế gian, thời xa xưa họ biết được phải chọn lựa hoàn cảnh cư trú, hoàn cảnh sống. Thế nào là hoàn cảnh tốt? Ngạn ngữ thường nói: “Thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng nhân hòa”, đây là tiêu chuẩn cho chúng ta chọn lựa hoàn cảnh sống. Nơi nào là hoàn cảnh tốt? Nhân hòa, con người nơi đây hòa thuận, con người nơi đây thiện lương, con người nơi đây nhân từ, không làm tổn hại chúng sanh. Những năm trước, lúc tôi mới đến nước Úc, nghe nói người Úc yêu thương bảo vệ động thực vật. Sửa đường phải chặt cây, nhìn thấy trên cây có tổ chim thì cây này không thể chặt, phải đợi những chim non trưởng thành, chúng bay đi mới chặt, có khi phải đợi cả mấy tháng, chúng tôi nghe thấy rất cảm động. Những nơi khác chỉ xem đây là công trình công cộng, đâu để ý đến chuyện này. Thế nên, từ chỗ này mà quan sát thì bạn biết được lòng yêu thương của người địa phương đó, đối với động thực vật còn như vậy, hướng hồ là đối với con người! Cho nên nơi này là hoàn cảnh sống tốt. Lúc đó, Quán trưởng cùng với chúng tôi đến Úc tham học, sau khi Quán trưởng xem xong, bà nói đây mới là thiên đường ở nhân gian thực sự, vô cùng hâm mộ. Bà cảm thán nói, đáng tiếc là bà đã đầu tư ở Mỹ, đã xây đạo tràng ở Mỹ rồi.

Cho nên chúng ta chọn lựa hoàn cảnh sống, chọn lựa nơi ở, điều kiện thứ nhất là nhân hòa, con người nơi này vô cùng thiện lương, vô cùng hòa thuận. Trong hư không pháp giới, nơi mà nhân hòa đạt đến chí thiện, chư Phật đều tán thán và giới thiệu cho chúng ta là thế giới Tây Phương Cực Lạc: “Những người thượng thiện cùng tụ hội một chỗ”, người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc là thượng thiện, không phải là thiện thông thường. Chúng ta nếu muốn sanh đến thế giới Tây phương Cực Lạc thì chính mình nghĩ xem đã làm đến thượng thiện hay chưa? Nếu như làm đến thượng thiện thì nguyện thứ 18 trong 48 đại nguyện nói là dù mười niệm, một niệm cũng nhất định vãng sanh Tịnh độ. Nếu như không phải là thượng thiện, khởi tâm động niệm vẫn là niệm ác, lời nói việc làm vẫn là hành vi ác, tự tư tự lợi, tham sân si mạn, người như vậy niệm Phật, một ngày niệm mười vạn tiếng Phật hiệu cũng không thể vãng sanh. Lời này không phải tôi nói, là tổ sư đại đức đã nói, người xưa nói: “Miệng niệm Di-đà tâm tán loạn, hét bẻ cổ họng cũng uống công.”

Cho nên điều kiện vãng sanh trong kinh Vô Lượng Thọ nói được rất rõ ràng, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm, nói về “ba bậc vãng sanh”, là ba bậc

thượng trung hạ, đều là nói tám chữ tương đồng: “Phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, tám chữ này chính là đạt đến chí thiện. Thế nào là tâm Bồ-đề? Tâm Bồ-đề là tâm thiện chân thật. Trong kinh Quán Vô Lượng Thọ, Thế Tôn nói về tâm Bồ-đề cho chúng ta, tâm chí thành là chân thành đến cực điểm, chúng ta có phát tâm này hay chưa? Phải dùng tâm chân thành đối với tất cả người, tất cả việc, tất cả vật, nhất định không có hư giả, đây là chân thành, nhất định không có hư dối. “Thâm tâm” là tự thọ dụng của tâm chân thành, chính là những gì trong kinh Kim Cang nói: lìa hết thấy tướng mới là thâm tâm. Người xưa có giải thích “ura đức mền thiện” chính là thâm tâm. Cái gì là đức? Lìa hết thấy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước là đức. Cái gì là thiện? Giúp đỡ hết thấy chúng sanh phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui là thiện, phải có cái tâm như vậy. Thứ ba là “hồi hướng phát nguyện tâm”, phải đem tâm thiện, hạnh thiện của bạn thực tiễn, thực tiễn mới là phát nguyện hồi hướng.

Không có tâm Bồ-đề thì nhất hướng chuyên niệm cũng không thể vắng sanh. Điều kiện vắng sanh của bạn chỉ có một nửa, bạn vẫn thiếu một nửa, bạn làm sao vắng sanh được? Hay nói cách khác, tâm Bồ-đề đầy đủ rồi thì quyết định có tư cách vắng sanh. Sau đó vì sao vẫn phải nhất hướng chuyên niệm? Nếu bạn không nhất hướng chuyên niệm, “tôi có tư cách này nhưng tôi không muốn đi”, vậy cũng không có cách gì đi được! Cho nên “phát tâm Bồ-đề” chính là điều kiện của bạn đầy đủ, nhất hướng chuyên niệm là tôi mong muốn đi, tôi có điều kiện lại mong muốn đi thì đương nhiên sẽ vắng sanh. Do đó, đại sư Ngẫu Ích nói với chúng ta rất hay trong Yếu Giải: *“Có thể vắng sanh hay không hoàn toàn ở tín nguyện có hay không.”* Tín nguyện là gì? Tín nguyện chính là tâm Bồ-đề, điều kiện chân thật để vắng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc chính là tâm Bồ-đề. *“Phẩm vị cao hay thấp ở công phu niệm Phật sâu hay cạn.”* Hai câu này của ngài nói rất hay.

Người chân thật phát tâm Bồ-đề, cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc thì y theo pháp thập niệm của pháp sư Từ Vân Quán Đảnh dạy cho chúng ta là được. Sáng sớm niệm mười niệm, pháp sư Quán Đảnh dạy một niệm là một hơi, số Phật hiệu trong một hơi thở này không hạn định nhiều hay ít, niệm mười hơi, thời gian này không dài; buổi tối trước khi đi ngủ cũng tu pháp thập niệm này, người này nhất định vắng sanh. Phù hợp với những gì được dạy trong kinh điển là không gián đoạn. Hằng ngày đều làm, một ngày cũng không thiếu, cả đời không gián đoạn. Pháp thập niệm này hay, thời gian ngắn, bạn khi niệm Phật “không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn.” Tôi dạy cho đồng tu pháp thập niệm

là mười câu Phật hiệu, đơn giản hơn, dễ thọ trì hơn, một ngày tu chín lần. Có rất nhiều đồng tu dùng phương pháp này, điều này đối với người công việc bận rộn sẽ không làm lỡ công việc của họ, hiệu quả rất thù thắng, đây là nói rõ việc phát tâm quan trọng. Chỉ có phát tâm niệm Phật mới có thể vãng sanh, phải đoạn ác tu thiện, biết được cái gì là căn bản của ác, cái gì là căn bản của thiện. Người biết tu là tu từ căn bản, căn bản là tâm, chính là tâm thiện lương, tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm chánh giác, tâm từ bi, đây là chí thiện. Dùng tâm chí thiện này đối với hết thấy người, hết thấy việc, hết thấy vật, đó gọi là tu tất cả thiện.

Cho nên, không những là động vật, mà ngay cả thực vật cũng không thể tổn hại. Trong giới kinh của nhà Phật nói được rất rõ ràng: “Tỳ-kheo thanh tịnh, không giẫm lên cỏ xanh.” Cỏ đang mọc rất tốt, bạn đi ngang qua giẫm lên chúng thì bạn không nhân từ, bạn không có tâm từ bi; hoa nở rất đẹp, bạn đem nó hái xuống thì không có tâm từ bi. Thế nên, trong giới kinh nói với chúng ta khi đi đường, nếu có đường đi thì nhất định phải đi theo đường ấy, không thể đi trên cỏ; trừ khi nơi mà bạn nhất định phải đi qua không có đường đi, vậy thì được, đây là khai duyên. Nếu như nơi này có đường, bạn lại giẫm đạp lên cỏ xanh, vậy là bạn phá giới, bạn đã tổn hại tâm từ bi. Những giới nhỏ nhặt này có mấy người nhớ đến, có mấy người tuân thủ? Cây cỏ còn thương yêu bảo vệ, vậy thì động vật đâu có đạo lý không thương yêu bảo vệ! Hiện nay chúng ta chọn ăn chay, đây là đại thiện, không kết oán thù với hết thấy chúng sanh. Thế nhưng chẳng phải trong lúc ăn uống, vô ý hay hữu ý vẫn làm tổn hại đến những động vật nhỏ này, vẫn khiến một số động vật sanh phiền não hay sao? Chúng ta lập tức phải cảnh giác, đây là lỗi lầm của chúng ta, biết sám hối, biết sửa lỗi, như vậy là tốt.